

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 4 * MAJ 1952 * 35. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

*Jeg har vandret hele natten,
jeg gik bort i aftenfred —
og nu strømmer forårgryet
over landevejens bred
som et hav, hvis friske bolger
bliver ved og bliver ved.*

*Flere parker, flere haver,
mere muld og himmel blå,
at naturens rene glæde
kan de syge hjerter nå!
Over jord, imellem planter
bli'r vi smukke af at gå.*

*Lad naturens rene glæde:
blæsten, solen — blive din,
da er brødet godt at æde,
da er vand som liflig vin!*

*Lad os blive i vort indre
som naturen selv, der gror,
— meget mer og meget mindre
end vi i vort hovmod tror —
så vi åbner os mod solen
som en blomst i vårens jord!*

Axel Juel

Kære spejdere!

„Kom ud og se på solnedgangen!“ råbte Gry fra haven. Jeg var lige ved at svare, at det havde jeg ikke stunder til, men jeg lagde dog kartoffelkniven fra mig og gik der ud. Himlen i vest lyste op i guld, kobber og messing. Over haverne lå en mørkviolet tåge, og alting var helt stille, ikke en vind rørte sig, ikke en hund gøede, selv stemmerne fra vejens børnelege var forstummet.

„Det vil vi se på hver aften,“ sagde hun. „Ja, det vil vi,“ sagde jeg og gik ind til kartoflerne med sindet ligesom videt ud af en stilhed og en stor skønhed. Aftenen efter havde vi glemt det, hun hinkede, og jeg hang i en telefon og kom først i tanker om, da jeg var færdig, at nu havde vi snydt os selv og hinanden for noget godt.

I kender det alle. I har også prøvet at vågne en tidlig morgen i lejren og at stikke hovedet ud bogstavelig talt midt i solopgangen, som I havde for jer selv, fordi alle andre sov, og I bestemte, at det ville I ikke snyde jer for næste morgen, — og så glemte I det og sov bare.

Vi snyder os selv for alt for meget mellem år og dag. De kan tælles de gange, vi var årvågne og så solen stå op. Det var heller ikke for ofte, vi gav os stunder til at lade arbejdet eller legen hvile, for at se solen gå ned, at vi bare var så stille, at vi hørte fugletrækket, eller bare solsortens forårssang i hegnene omkring haverne. Jeg læste forleden, at et menneskes personlighed kun gror og udvikles af to ting: når det er helt optaget af et arbejde, og når det er helt stille, så øjne, ører og sind lades op af noget ude fra, af indtrykkene, der uhæmmede strømmer ind. Jeg har tænkt meget over dette siden, og det er vist rigtigt.

Og nu er det maj. Den dejligste måned i Danmark. Tag det til jer, luk øjnene op, luk ørerne op, luk sindet op og fyld jer med al den rigdom. Læg tankerne om eksamen, om arbejdet, om bekymringerne til side, og lad bare en grøftekants dejligheder strømme ind over jer.

Hvorfor går vi og surmuler med øjnene nede i mudret — hvorfor snyder vi os selv for at løfte hovedet og se lige ind i majhimlens lysende blå?

Sørensen

PIGESPEIDERNE

UDGIVET AF
DET DANSKE PIGESPEJDERKORPS

REDIGERET AF
ANNESOFIE HERMANN

Med Panterne på patruljetur...

I dag er der ingen i hele verden, der kan hamle op med Panterpatruljen. De ankommer fuldtalligt og hujende til stationen parat til at erobre hele kloden med de bare næver, og alle deres kuglerunde, fregnede spejderfjæs stråler om kap med majsolen, for i dag er det søndag, fri-dag og patruljetur, og det er noget meget bedre også, det er *vår* — ikke bare forår, men *vår*, sådan som den der er digter, skabende kunstner eller altså spejder, kan føle *vår* i sit allerdybeste indre. Og når det altså er sådan *vår*, så må man da på patruljetur, det mener Panterne, og det mener sikkert også alle andre spejderpatruljer landet over.

Dumbo, der ikke alene er patruljefører, men også den længste af dem alle, får dem snart stoppet ind i et tog og her får man tid til at se på kort, mens huse, træer og marker bestandig løber den modsatte vej uden for viduet. Dumbo er videnskabelig, meget — hun forklarer, hvordan man bruger et silvakompas og demonstrerer ivrigt, drejer kompasshus, måler og trækker misvisningen fra, „se nu her — — ? ?“, hun opdager pludselig, at det slet ikke passer nogen steder mere, hun mente dog at have gjort det helt rigtigt. Hun prøver igen forfra, de andre kigger ud af vinduet, det er ikke let at holde interessen fangen sådan en dag, og Dumbo sveder, indtil et kvikt hovede spørger, om hun ikke tror, at toget kan have forandret retning . . . ? Nå, silvakompas kan man altså ikke lege med i et tog, hvis man vil have et nøjagtigt resultat.

„Vi ska' af,“ råber Jytte, og ud vælter de over hinanden, toget droner straks efter videre, og der står de midt i den vide verden, som det hedder. „Lad os gå denne vej,“ foreslår en, men Dumbo og Jytte har lagt en omhyggelig plan, de ved nøjagtig, hvad vej de skal gå, og hvorfor. Hun har lånt ekstra kort af de patruljer, der ikke skulle på tur, og nu får Hanne og Winnie, der hører til de mere erfarne på kortkunstens område, udpeget en rute, der er 5 km lang og som ender ved en lille skov,

hvor de skal mødes med de andre. Ruten er indtegnet med blyant, og de må se på den i 10 min., derefter bliver kortet puttet i en kuvert, der bliver limet omhyggeligt til af Dumbo selv, og de kan starte på den tur, der skal være en træning til stifindermærket. I mellemtiden har et par af de andre, der endnu ikke har overvundet II kl. prøvens mysterier, fået et andet kort, hvorpå der også er indtegnet en rute, som de skal følge, den går en anden vej, end Hanne og Winnie følger, og de er så heldigt stillet, at de må kigge på kortet hele vejen, og hvis de er deres opgave voksen, vil de nå til samme punkt ved den lille skov, som de to „stifindere“. De orienterer sig først omhyggeligt, og Dumbo sikrer sig, at de ved, hvorfra de starter, og har den rigtige retning og så: „farvel og på gensyn.“

De mindste, og fornylig fra blåmejserne ankomne, skal

for første gang stifte bekendtskab med et kort i et terræn, og vel vidende, at der ikke er nogen måde, man så let og så grundigt får lært at forstå et kort, som når man står med det i hånden midt på en vej, lader Jytte og Dumbo de små få hver sit, forklarer dem, hvor de står, peger på gården til venstre og stien til højre og „se sådan ser det ud på kortet, prøv nu at se, om du kan finde ud af, hvad den streg skal forestille og den firkant —“, og de små er ikke så tossede, og dertil kommer, at det er en ny og spændende leg, man ikke før har prøvet, og som man derfor går op i med dobbelt interesse — „se den lille sø der til højre, den har ligesom siv i kanten, og over åen er en bro,“ det er så spændende, at de næsten ikke er til at rive med.

Omsider når også de ned til den lille skov, og der sidder „stifinderne“ allerede på en væltet træstamme og får endnu flere fregner på næsen. „Se vi fandt frem uden at åbne for kuerten,“ siger de stolte. Nu kommer også de andre, og man finder sammen et „godt sted“, d. v. s. et sted, hvor der er solskin og køn udsigt og langt borte fra alverdens skovtursfamilier med skotøjsmadkasser, hujende børn og transportable radiomodtagere. Det kan være lidt svært at finde det helt ideelle sted, når det gælder noget så vigtigt som indtagelsen af sin medbragte frokost, men det lykkes omsider til alles usigelige fryd. Siddende i solen nyder de foråret omkring sig og tilværelsen i almindelighed. De har nu også været så heldige i den sidste tid, først den dejlige patruljeweeek-end i påsken, som det efter mange anstrengelser lykkedes dem at få stablet på benene, og få tilladelse til — især det sidste voldte kvaler, men så blev den til gengæld også ekstra god. Og havde de ikke vundet 1. præmie i konkurrencen om den bedste arbejdsbog på grundlag af byturen, og penge havde de fået i patruljekassen, mange penge, de slet ikke havde regnet med. — Jo, de var nok usædvanlig heldige for tiden, og snakken gik om alt det, de skulle opleve i den forestående pinselejr, om sommerens Sverigestur og meget, meget andet, indtil Dumbo mindede dem om, at de jo skulle „nå en masse“ i dag.

Man har medbragt både redningsreb og signalflag og de fire store er vældig ivrige — nu skal der signaleres, Jytte har medbragt en avis, og de skiftes nu til at signalere lange indviklede meldinger fra avissiderne, mens de 3 andre forsøger at modtage. De små forsøger sig med rebet, men bliver snart enige om, at de hellere vil ned og se, hvad der er på den anden side af buskadset, og om man kan finde blomster der.

„Fik I det?“ råber Hanne oppe fra den høj, hvorfra hun signalerer, hun lader armenene synke tunge og trætte efter en mægtig lang og indviklet sætning. „Nej,“ siger Dumbo, „jeg kom til at se på de lysegrønne bøge, og så fik jeg kun det første med, det må du undskylde.“ „Fik du det heller ikke, Jytte?“ råber Hanne ærgerligt og gør sig rede til at give meldingen en gang til. „Du ligner en

stor fugl, der basker med vingerne,“ svarer Jytte tilbage. „Skal vi ikke meget hellere se at finde nogle planter og grene?“

Snart er de alle begravet i foråret. Jytte vil have små forårsblomster med hjem og plante i en skål. Hun tager dem forsigtigt op og lægger dem i sin madkasse. Winnie skærer grene af med sin dolk og fortryder, at hun ikke fik den slebet lidt bedre. Pludselig står de foran et stort moschul. Pladask på maven ligger de små og roder i vandet med sodavandsflasker og lange pinde.

„Hvad laver I dog?“ Nej, hvor I griser forfærdeligt,“ Dumbo påtager sig rollen som forarget fører. „I skulle bare se sådan nogle sjove fyre, vi har fundet, jeg har allerede 6 i flasken,“ Birgit viser begejstret sin flaske frem, der er vrimlende fuld af daphnier og vandlopper. Iben har noget i sin flaske, som hun ikke ved om er en salamanderspire eller en haletudse — alle er dybt interesseret, og fem minutter efter ligger alle på maven og roder og sviner og morer sig vidunderligt.

To timer efter fandt Panterne ud af, at de vist nok snart skulle hjem og foretog en større renselsesproces af hinandens uniformer. Det var svært at løsrive sig fra dette lille paradis, men hjem skulle og måtte de, og da de traskede den lange vej til stationen, havde de glemt, alt det de skulle have øvet sig på, signaleringen, redningsrebet, ja, det havde de endda nær glemt derude. Kort, silvakompas, knob og „spejdergangart“, alle disse ting, som de havde bestemt sig for at skulle have „krydset af“ netop denne søndag, var blevet til noget småt og ligegyldigt imod al den herlighed, der var at finde i et moschul, og deres samtale drejede sig kun om vandkalvelarver, rygsømmere, skøjteløbere, vandnymfer og væsner af lignende kategorier.

Det var en lykkelig lille flok, der drog hjem belæsset med lysegrønne bøgegrene, forårsblomster og sodavandsflasker med de særeste samlinger — med hele favnen fuld af frodigt forår.

Kat.

Nu er der kun
6 uger, 2 dage,
3 timer og
25 minutter
til jeg skal i sommerlejr!

II.

Der er ligesom lidt forår i luften!

Mirabelgrenene på mit skrivebord har store, fyldige knopper, og stæren sidder overst oppe i naboens pæretræ og flojter af hjertens lyst — og jeg har fået lejrformemmelser! I vil måske sige, at det er noget tidligt på året — denne artikel skrives sidst i marts — men alligevel . . . der er noget ved det meget tidlige forår, der altid får mig til at længes efter sommerlejren. Forleden dag, da solen syntes at varme rigtigt for første gang i år, og det duftede af muld og grøde omkring mig, satte jeg mig i et letsindigt øjeblik på en grøftekant og drømte om hvide telte på Fæno, om brændteild og lejrball. Jeg kom ikke meget længere i mine drømmerier, for det var alligevel for koldt at sidde der på grøftekanten — jeg var både fugtig og kold bag på. Dette sidste fik mig til at sende en venlig tanke til min *lejrballspude*, som jeg slet ikke kan undvære, når jeg er i lejr. Og nu vidste jeg pludselig, at jeg i min artikel til „Pigespejderne“ skulle skrive om lejrballspuden, så I kan nå at få syet en til brug i den forestående sommerlejr.

Et stykke sækkelærred, ca. 40 × 80 cm, syes sammen i siderne til en pose og forneden syes en lynlås i. Det kan udmærket være en brugt lynlås fra en kasseret bluse. — For at sætte lidt kulør på lejrballspuden, kan vi — inden vi syer den sammen — brodere et motiv på forsiden. På min lejrballspude har jeg med garnrester syet et lejrball, udenom hvilket røgen danner et treklover. En korsstingsbort danner en ramme om motivet og så dekorativt som muligt har jeg anbragt mit navn og div.-nr. på bagsiden af puden. I den modsatte ende af lynlåsen har jeg påsyet en hank, ligeledes af sækkelærred, med broderet bort, og når jeg pakker rygsæk, triller jeg altid lejrballspuden in-

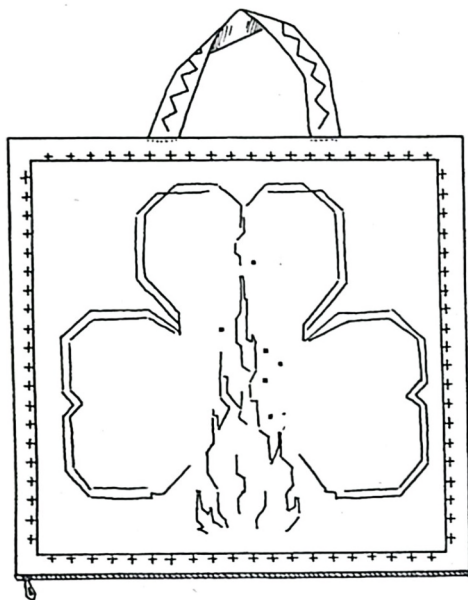
deni madrasvåret. Når jeg så fylder madrasvåret med halm, får lejrballspuden også et godt „stop“, lynlåsen trækkes i — og jeg er forsåvidt sikret mod haleforkølelse. Lejrballspuden følger mig dagen igennem — til lejrtråd, ved spisetiderne og til lejrball — alle de steder, hvor man sidder direkte på græsset, bruger jeg den. Har jeg hænderne fulde af andre ting, kan lejrballspudens hank nemt skubbes ind på armen eller hænges i bæltet. Om natten lægges den ind under madrasvåret og virker som hovedpude, og når den ikke er i brug om dagen, pynter den op i teltet med sine livlige farver.

Som en ekstra sikkerhedsforanstaltning kan man sy et stykke gummilærred eller plastic på lejrballspudens bagside.

En lejrballspude kan naturligvis også syes af andet stof end sækkelærred — jeg nævnte *det* først, fordi det er det billigste, og så fordi det er nemt at sy, f. eks. korssting på. Næsten alle motiver med enkelt streg kan omsættes til korssting — nu skal du få en anvisning på hvordan: Vi tænker os at sy et treklover, der på stoffet skal fylde f. eks. 10 × 10 cm. Med ritråd indrammer vi stedet, hvor trekloveret skal anbringes, og tæller, hvor mange korssting der kan blive plads til. Korssting syes altid om en kvadrat af tråde — 2 eller 4, alt efter hvor groft stoffet er, og hvor meget motivet skal fylde. Vi tæller her over 2 tråde og finder, at der indenfor ritraaden kan blive plads til 25 korssting både i højden og i bredden. På et stykke kvadreret papir, bedst 2½ mm papir, indrammer vi med blyant et kvadrat, der tæller 25 små kvadrater på hver led. Vi indtegner så det treklover, vi ønsker at sy ganske let med blyant, og ovenpå tegner vi i de små kvadrater krydser, der skal forestille korssting og såvidt mu-

ligt dækker konturen. Efter dette mønster kan vi nu sy på stoffet.

Anvendes stof, hvorpå der ikke kan sys korssting, kan kludeklip give en god og morsom virkning. Det giver mig anledning til at komme lidt nærmere ind på applikation, som er dets egentlige navn. Ved I forresten, at denne art

håndarbejde i gammel tid hed lapværk og var en udbredt kludepose — gå på jagt i den og find de stoffer og farver frem, som du kunne tænke dig at anvende. Når kludene er valgt, og det kan gøres med smag, tegnes motivet ovenpå kludene ved hjælp af kalkérpapir, og der er nu forskellige måder at få kludene til at sidde fast på stoffet. Vi vælger et par af de nemmeste.

1) Klip motivet ud, dog således at der beregnes $\frac{1}{2}$ cm sømrum. Ved hjælp af knappenåle fæstes kludene til bundstoffet, kanterne bukket ind, og der sys med smaa usynlige sting med garn i kludenes farve. De „underste“ dele sys først på, således at forstå, at man f. eks. først syr ansigt på, derefter huen — eller først hænderne — derefter ærmet, som går lidt ud over. — Streger o. l. sys med kontursting.

2) En anden fremgangsmåde er den, at motivet klippes ud lige efter stregerne (uden sømrum) og sys på bundstoffet med tætte knaphulssting, så stoffet ikke flosser i kanten. Her kan det have en meget fin virkning at sy med en afvigende farve garn.

3) Endelig kan motivet fastgøres på bundstoffet ved hjælp af flydende tråd — denne måde er måske nok den letteste, men ikke særlig holdbar i længden.

Medens vi har sommerlejren i tankerne, symaskinen og kludeposen fremme, skulle vi så ikke rense samvittigheden og se efter, at „posesystemet“ til rygsækken er i orden. Fik du sidste år lavet alle de poser, du havde brug for? Og havde de den rigtige størrelse til det, du havde tænkt dig at bruge dem til?

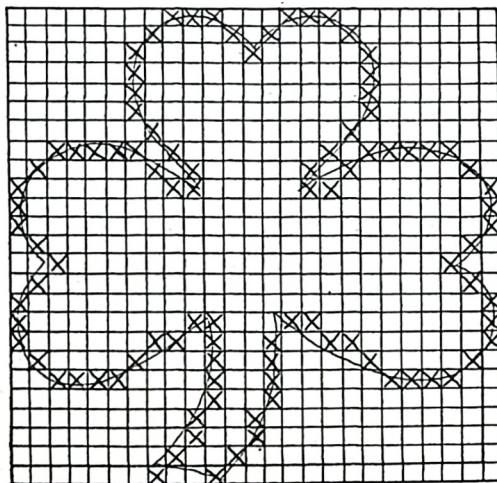
Poserne kan sys af billigt bomuldstøj, der kan tåle at vaskes, og du må have 7—8 poser til:

pyjamas,	spisegrejer
lejrkitel	badetøj
ekstra undertøj	toiletting og
sko	snavset tøj

I posen til spisegrejer er det praktisk at sy en lomme i, så tallerkenerne ikke rasler — ligeledes er det praktisk at have et hylster eller en speciel smal pose til spisebestikket. Poserne sys med løbegang og dobbelt snoretræk, så man ved at trække i snoren til hver side trækker posen fast sammen. Og vil du undgå at skulle lege følekimsleg hver gang, du får fat i en af poserne i rygsækken, skulle du mærke dem med indholdet ved at sy navn på enten med korssting eller kontursting.

Til slut skal jeg lære dig at lave en pæn snor, der ser ud, som om den var vævet — og så er den bare hæklet med fingrene.

Vi skal bruge 2 små nøgler garn — for at lette forklaringen nævner vi dem med farverne grøn og gul. På hver af garnenderne laver vi en løkke, akkurat som ville vi begynde at hækle en række luftmasker. Løkken skal kunne lade sig trække sammen, når vi trækker i den ende, der har forbindelse med garnnøglet. Stik den grønne løkke ind i den gule og træk den gule til. Hold arbejdet sådan, at venstre hånds tommel- og langfinger holder på knuden, medens pegefingern stikkes ind i den grønne løkke. Det grønne garn fra garnnøglet holdes på plads af venstre

hånds ring- og lillefinger. Nu tages med højre hånd om den gule snor, og pegefingern stikkes ind i den grønne løkke forfra, sådan at pegefingern kan hente den gule snor, som nu danner ny løkke og bliver siddende på højre hånds pegefinger. Den grønne løkke trækkes til, og nu er det venstre hånds pegefinger, der stikkes ind i gul løkke og henter grøn snor — og gul løkke, der trækkes til — og sådan fortsættes, til snoren er lang nok.

Det lyder indviklet, men prøv alligevel, og du vil glæde dig over det fine resultat.

Bo

Islandske PIGESPEJDERE

Islandske pigespejdere fejrer i år 25 års jubilæum. Korpset sender en repræsentant op til den jubilæumslejr, der i den anledning er planlagt, og vi vil senere gennem hende høre om, hvordan man etablerer lejr på Island. Foreløbig fortæller Fromse os her lidt om det islandske korps.

* * *

Atter må jeg gentage: Hvor var det godt med Rohdenlejren. Der mødtes vi for første gang her i Danmark med en flok pigespejdere fra Island. Vi har så tidligt som i 1924 set deres første chef ved vor skandinaviske lejr på Trolleborg, men sidste sommer kom en hel flok, medbringende Lava, som de omgærdede deres lejrplads med, de havde de skønneste ægte folkedragter, hvilket i særdeleshed glædede mig folkedragtforkæmper, de sang, de dansede, det var en flok, der pyntede på lejren, og glædede os alle. I sådan en stor lejr, hvor der sker så meget, er det ikke nemt at få tid til at komme nærmere ind på arbejdsmetoder og det daglige arbejde i hverdagen derhjemme, det har jeg fået lejlighed til senere, og det skal vi høre lidt om.

De har en spejderskole, ikke som vor, men et hus, hvor der stadig er kurser, kun i spejderuddannelse. Sidste sommer, da spejderchefen Hrefna

Islandske spejdere i nationaldragter

Tynes kom hjem fra Rohden, måtte hun straks i gang med afsluttende prøver og duelighedstegn, der var over 100, der aflagde prøver. Derefter gik de i gang med at arrangere en udstilling, som de kaldte: „Hvad skal du bli?“ Den viste i tekst, billeder og modeller, alle sorter arbejde det islandske folk lever af. Det var delt i 8 store afdelinger. Spejderchefen havde ansvar for industri, fagskole. Hun besøgte alle mulige virksomheder, spurgte og lånte ting til udstillingen. I et værelse (tropslokalet) var alt om fabriksvirksomhed arrangeret, i et andet fagskolen, det var kun islandske varer, og mange mennesker var forundret over, at alt dette blev lavet på Island. Der var fri adgang, ca. 6000 mennesker besøgte udstillingen. Undervisningsmyndighederne blev så begejstrede, at de sendte en filmsfotograf, der tog en film, som nu skal vises i alle landets skoler.

Drengespejderchefen havde fået idéen, pigespejderne er i forbund med drengene, men arbejder for sig selv i korps og troppe.

I Reykjavik har de frit hus, lys og varme og 100.000 kr. i understøttelse, (desværre aner jeg ikke møntfoden, hvis det er kr., kan vi godt være misundelige).

Myndighederne ser således på det, at det er nødvendigt for byen at have spejderarbejde blandt de unge.

Derefter gik de i gang med at lave forarbejder til basar, det forrige år havde de netto 8000 kr. fortjeneste. Så er der masser af varmeste hilsner til alle spejdersøstre, specielt til lejrlederne og til alle i Spejderhuset.

Fromse

HISTORIEN OM Lovise...

Fortalt
og tegnet
af Agate

★

★

★

Dette er historien om Lovise, der var blevet spejder på sin 12 års fødselsdag og havde fået en fin uniform, et bælte med et blankt spænde, en meget hvid fløjtesnor og en stor hat.

„Nu er jeg spejder,“ sagde Lovise, „og nu skal jeg altid være beredt,“ og så gik hun ud på gaden.

Først mødte hun fru Olsen fra II sal, som stod og fumlede med en pakke. „Nu skal jeg hjælpe Dem,“ sagde Lovise, „for jeg er spejder,“ og så bandt hun fru Olsens pakke sammen. Men hun kendte ikke knobene, og senere gik fru Olsens pakke helt fra hinanden og alt indholdet faldt ud på gaden.

Længere nede af gaden mødte hun en ung mand, der stod med et kort og prøvede på at finde vej. „Nu skal jeg vise Dem vej,“ sagde Lovise. Hun greb kortet, men hun havde ikke lært at orientere sig på et kort, så hun viste den unge mand en vej, der førte ud af byen og langt ud i landet, hvor den ikke holdt op, for den nåede Kattégat. Og måske går den unge mand på vejen endnu.

Lovise gik op til tante Amalie for at vise hende sin nye uniform. „Den er meget fin,“ sagde tanten, „men jeg har så travlt i dag, at jeg ikke ved, hvor jeg skal ende og begynde, for jeg skal have chokoladeselskab, så jeg har ikke tid til at se på dig.“ „Så skal jeg hjælpe dig,“ sagde den beredvillige Lovise, der havde været beredt siden i morges, da hun fik uniformen; og så lovede hun at lave chokoladen og passe ovnen til tantes eftermiddagsselskab. Men hun havde aldrig lavet mad, og chokoladen brændte på og lugtede forfærdeligt, og kagen blev til en sort klat.

Da stemningen var lidt trykket hos tante Amalie, og lugten af den brændte chokolade forstemmende, gik Lovise igen ud på gaden og ind i parken. Solen skinnede, og det var næsten sommer den dag. Et lille barn gik ud på en lille bro, fordi hun ikke kunne læse, at der stod, at det netop var noget, man slet ikke måtte. Barnet faldt i vandet. Plomp, sagde det. Damer skreg, og små hunde gøede, og mange andre børn græd. Men Lovise gik lige ud ad den lille bro, som ingen måtte gå på, og sprang i vandet. Hun havde glemt, at hun ikke kunne svømme og ikke havde lært at bjerger. Parkbetjenten blev frygtelig gal, fordi han skulle fiske to børn op i stedet for et, og sagde mange grimme ord. Så var der heller ikke rart i den park, og Lovise gik videre. Hendes uniform var noget våd, og der hang andemad på fløjtesnoren, men hun var stadig beredt.

Lige udenfor parken var der et vældigt opløb.

„Hvad er der sket?“ spurgte Lovise de yderste i klyngen.

„Der er en dreng, der er væltet med sin cykle,“ sagde de, „han har vist brækket noget.“

„Lad mig komme til! Lad mig komme til!“ råbte Lovise, så det skingrede, „lad mig komme til, for jeg er spejder!“ Hun albuede sig ind gennem klyngen. Der lå ganske rigtigt en dreng og en cykle, men cyklen så nu mest brækket ud.

„Lad mig komme til! jeg er spejder!“ skrålede Lovise.

„Det var da udmærket,“ sagde en lille, grå mand, der sad og undersøgte drengens ene fod, „for så kan jeg godt gå, jeg er nemlig bare læge!“

Og så gik han.

Der var nogen i inderkredsen, der begyndte at fnise, og så fnisede de alle, det lød som blæst i en moden hvedemark. Så steg fniset til grin, og det lød som en hakkelsesmaskine, og så lo de til sidst alle, så det skingrede og skogrede i gaden.

Og der sad Lovise og var meget rød i hovedet. For hun var da ikke så dum, at hun ikke vidste, at det var hende, de lo af.

Og lige med et havde hun lært, at det ikke er nok, at man er meldt ind i en trop og har fået en fin uniform. Man må også lære noget.

Det er selvfølgelig moralen i denne historie.

Og den er god.

Det er slutningen også.

For Lovise gik hjem og gik i gang med at lære alt det, hun ikke kunne. Hun lærte at binde knuder og knob og stik, at klare sig med et kort og et kompas og uden, hun lærte at svømme og bjerger, og hun lærte nødhjælp og at finde ud af, hvad hun skulle holde fingrene fra. Det sidste var skam ikke så tosset. Og Lovise blev med tiden en ganske udmærket spejder.

★

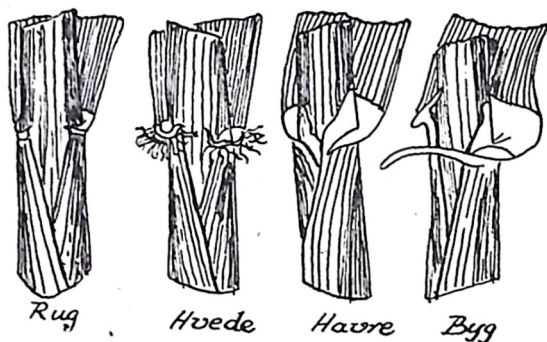

★

**Hvem i patruljen kan finde flest
af H. C. Andersens eventyr i denne tegning?**

Rug

Hvede

Havre

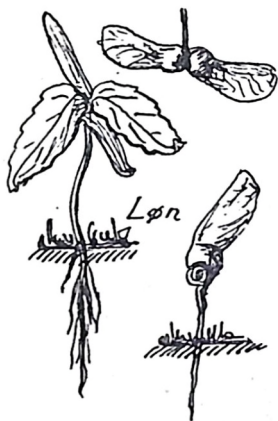
Byg

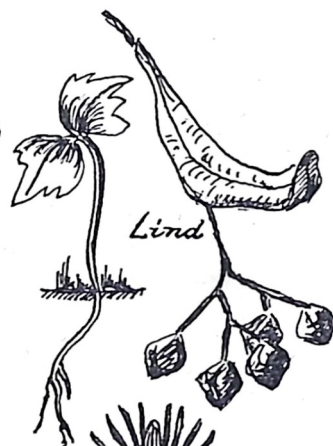
Bøg

Eg

Løn

Lind

Elm
»Manna«

Gran

Inderside
af Skæl

Patruljen går i skoven en dag i maj

Copyright

I maj måned begynder det at blive lunt i vejret og alting ta'r til at spire og gro. — Det er den aller mest spændende tid at tage på ture i, til skov og vang, fordi der er så meget at opdage og forundres over. Ingen spejder kan vist stå for et føl, et lam eller en hundehvalp — men kan I også se mere end det, der lige falder i øjnene? Finde alle de „børn“, der er ganske små og kræver, at I selv iagttager og gør noget for at få dem at se?

Det er nemlig wood-craft og en meget morsom sport.

I vinter har vi trænet med prøver, lært at kende kornsorter ved kerner, som vi samlede i høst til samme formål, og lært at hvede og rug, de to brødkornsorter, er vintersæd og derfor sås om efteråret og er i jorden vinteren over. Derfor spirer de for havre og byg, der sås om foråret.

Men hvad er nu hvad, når vi ser en mark med spirende korn?

Jo, rugen snor til venstre, hveden til højre. — Når planterne bliver større, kan de kendes fra hinanden på bladene.

Rug: 2 svage tænder uden hår.

Hvede: 2 tydelige tænder med randhår.

Havre: Ingen tænder.

Byg: 2 tydelige tænder ved bladgrunden uden randhår, bladene lysere grønne og mere krusede end havren.

Når vi fra marken går ind i skoven, kommer vi til et helt andet plante- og dyreliv. I skovbunden sker der masser af spændende ting. Se nu f. eks. om I kan finde træernes spirende frugter. Se på „brillerne“, frugten af løn (ahorn). Brillen er brækket midt over, og hver ving spirer for sig. En fin lille rod kryber ud af „ærten“ og får fæste i jorden, og få dage efter har den skudt stilk, og nu står der en sjov lille fyr med en vinget „hat“ på sned, 3—4 cm høj. Så smider den hatten og strækker de to lange smalle kimblade ud og begynder straks derpå at vokse videre og sætte de næste blade til verden. Disse ligner straks lidt mere sit ophav, men der skal et par til, før vi rigtig kan se, at den er et ægte barn af en løn.

Ligesådan går det med bøgen. Den står med sin trekantede nød, som vi kender så godt, på hovedet og siger goddag til verden. Dens kimblade er runde og sidder som en stor lysegrøn krave om halsen på den lille bøg. Allerede næste hold blade ligner de alm. bøgeblade.

Egen og kastanien derimod beholder deres kimblade i frugtgemmet. Frugten revner og ud kommer en spire, der kryber nedad og danner rod. Når den har fæstet sig, sky-

der en spire opefter og danner straks rigtige blade. Deres to store næringsfulde kimblade, der bliver i jorden, giver planten næring til starten.

Grænen ligner straks sig selv, men den er meget langsomt voksende. Hvis vi vil have noget med hjem til urtepotten, er det mest taknemmeligt med en kastanie eller „manna“. Elmen vokser meget hurtigt til et rigtigt lille træ, der ustandseligt sætter nye blade.

Når vi først kigger til, er der et utal af spirer, som vi ikke kender. Den bedste måde at lære dem at kende er at finde 2, presse den ene og give den et nr. og plante den anden i en urtepotte med tilsvarende nr. og se, hvad den bliver til. Det er en vældig spændende, selvhjulpne og altså spejdermæssig måde at blive klog på.

* * *

Inde i skoven finder vi måske en lavning, hvor der står vand nu, men som senere udtørres. Sådant et sted er særligt elsket af en lang række *myggearter*. De lægger deres æg i den tørre skovbund, og når så vandet kommer, udklækkes æggene i det tidlige forår i det lave, lune vand. Se nærmere, og I vil se et myldrende liv af myggelarver og senere pupper. De hænger i vandskorpen med ånderørene oppe, og vrikker sig frem med kroppen. Røres der ved vandet, farer de lynhurtigt til bunds, men flyder hurtigt op igen. Det er pupperne med den morsomme sæk og ånderørene ved hovedet (fig. 1). Så forstår vi, hvorfor der er så mange myg i skovene.

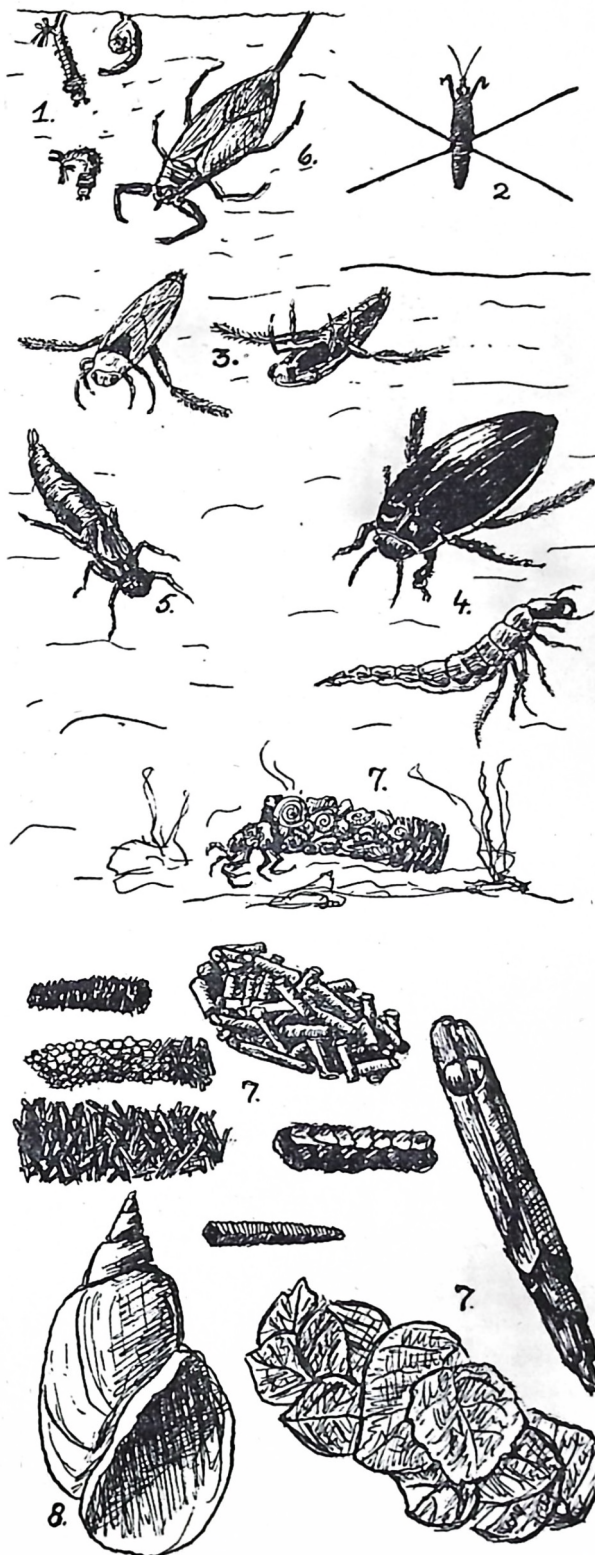
Når vi kommer til skovsøen, vil vi også finde myggelarver der. Det er lidt andre arter myg, der foretrækker at lægge deres æg i selve vandet af en dam, tæt ved bredden, hvor det er lavt og varmet.

Henover vandet ser vi *Skøjteløberne* pile af sted på deres lange ben (fig. 2), og i vandskorpen ser vi små flokke af *Hvirvlere*, der bevæger sig i runde baner, deraf navnet. De har 2 par øjne, så de kan se både ned i vandet og opefter og med deres følehorn i vandskorpen mærker de vibreringerne, hvis et insekt er faldet i vandet, så de straks kan fare af sted efter deres bytte.

De har en konkurrent til byttet i *Rygsvømmeren*, der, som navnet angiver, svømmer på ryggen. Den bruger et par kraftige ben som årer og svømmer fortrinligt.

Der er andre rovdyr, dernede i vandet. Den store *Vandkalv* vil vi sikkert finde, og dens larve. De er begge så grådige, at vi må have dem hver for sig, hvis vi vil have dem med hjem til akvariet, da de med største fornøjelse æder hinanden. De kan anfælde endog salamandre og andre fisk. Den voksne *vandkalv* kan flyve til andre huller om natten, og den svømmer med det bageste benpar, der virker som årer, og de bevæges samtidigt (fig. 4).

Bevæges bagbenene skiftevis, er det en *Vandkør*, der meget ligner vandkalvene, men den kan kendes på svøm-

memåden og er fladere på undersiden. Den er vegetarisk, og er fredeligheden selv.

Mellem vandplanterne på bunden finder vi *Guldsmedelarverne*. Der er mange arter, og de er svære at kende fra hinanden. De lever af myggelarver og haletudser, som de griber med underkæben og udsuger. De bevæger sig på en morsom „reaktionsdreven“ måde, idet de ånder ved lufttrørgæller, der sidder i tarmen, og ved at støde åndevandet ud i hurtig takt af denne, drives den frem i ret anelig fart (fig. 5).

På det lave vand blandt myggelarverne finder vi en sjov fyr, der aldeles ligner et viscent blad med stilk og det hele (fig. 6). Det er *Skorpiontægen*, og stilken er dens ånderør, som den holder i vandkanten undtagen når den bliver bange og kravler i skjul. Forbenene er omdannet til et par sakse, som den griber byttet med.

Når vi bruger øjnene, finder vi også *Vårfluellarverne* her. Der er mange arter, og de bygger deres „huse“ på hver sin måde, dog lidt afhængig af det forekommende materiale. De bygger af sand, grus, sten, rør, små sneglehuse og blade, og husene er i diameter runde, firkantede og flade, de er rette og krumme. *Vårfluellarverne* spinder sig disse huse, som de kryber ind i, så kun forkroppen og benene rager ud, og de slæber så huset med, når de kravler rundt på bunden og på planter. Er der fare på færde, trækker de sig helt ind i huset. Sker der noget under dette, kan de lave sig et nyt i løbet af et par timer.

Når vi fisker i hullet, får vi nok også nogle sneglehuse op. Almindeligst er den store *Mosesnegl* (fig. 8) og *Skive-sneglene* af forskellig størrelse. Ved større søer finder vi skaller af f. eks. *Dammuslinger* og *Malermuslinger* med op til 4 cm lange skaller i voksen tilstand. De første er ret høje og brede, som de store hvide, man finder ved stranden, de sidste mere smalle og lange i formen som en blå musling, men med parallelle længdesider.

Froer, tudser og salamandre lægger æg i vandhullet.

Vi vil sikkert finde en del forskellige æggemasser i vandet, som vi kan se på.

Langt de fleste froer og tudser lever ikke i vandet og kommer her kun i yngletiden, når de skal til at lægge æg, og de fleste kvækker også kun i denne tid og mest ved aften.

Tudserne lægger deres æg regelmæssigt i 2 lange gelé-snore på 3–5 m længde, der ligger som en guirlande mellem vandplanterne.

Froerne lægger deres utallige æg i større og mindre gelékulper, nogle fæstet nær overfladen, andre synker ned til bunden. Den eneste undtagelse er *Løgfroen*, der lægger sine æg i tommelfingertykke geléstrenger, der er ca. ½ m lange og er fæstnede til vandplanter nær overfladen.

Salamanderæg er lysegule og er ca. 3 mm i diameter. De lægges enkeltvis på vandplanternes blade, og hunnen bøjer ofte småblade skjulende hen over dem. Larverne er gennemsigtige og lysegule og ligner i form haletudser.

Der er stof til mange, dejlige dage og til gentagne besøg for at følge udviklingen både i skov og ved søer, ved vandlob og langs markernes hegn, og vil man lære noget, må man også søge oplysning, hvor den findes — og der findes mange bøger, der giver sådanne oplysninger.

★ ★ ★ ★ B Ø G E R ★ ★ ★ ★

Rostrup: „Den danske flora“

kan ligge i tværsækken. Det er efter min mening den bedste følgesvend, man kan have, og næsten uundværlig, når jagten gælder planter. Jacob E. Lange: „Vilde planter“ er lidt større og et godt supplement at have i troplokalet. Der er bl. a. vældig gode tegninger af træers blade og deres frugter.

Gælder det vandhullerne, skriver man til Hr. Harry Andersen, Stengade 41, Helsingør, og bestiller en lille bog til 2 kr.: Mandal-Barth: „Bestemmelsestabeller over lavere ferskvandsfauna“. Det lyder ikke morsomt, men den er myldrende fuld af gode tegninger over alle disse larver og æg, som vi finder i vandet, mange, mange flere end dem, jeg har nævnt.

Roms fugleatlas er ikke så dårligt og er i lommeformat. Et par kikkerter forøger stærkt udbyttet, når vi skal se på fugle. Så ser vi de smukke farver på en helt anden måde og har meget mere glæde af at betragte fuglene i flugten og bliver langt sikrere i at kende dem fra hinanden. O. Helms fuglebøger er i stort format og ret dyre, men af langt bedre kvalitet end Roms lille atlas-bog.

Endelig er der „Årets gang i naturen“ af Torben Wolff, som fås på depotet, og som da forhåbentlig er kendt i alle troppe. Den fortæller måned for måned om det, der sker derude i naturen og omhandler en masse, selv om den jo ikke kan have alle en specialbogs oplysninger med. Interessante er ogsaa Knud Hee Andersen: „På opdagelse i naturen“ og „Natursamlere“ af Hans Hvass. Denne forfatter har også skrevet en bog som „Dyrene i vore skove“, der morsomt fortæller om disses liv og er illustreret med gode fotografier: Sofus Franck: „Mellem skovens stammer“ er også en billig bog, der fortæller om skovens samfund. Det er en god bog, men ikke en botanik i den forstand.

Mon ikke troppen kunne hjælpe lidt med til anskaffelsen af disse bøger — eller patruljekassen, hvis I ikke selv har dem eller har fødselsdag i nær fremtid?

God fornøjelse og klem så på.

Vips

★ SPEJDERNYT ★

Der kom 2 thinkingdaykort fra U. S. A., det ene fra en 13-årig, det andet fra en gift tropsfører, — hvem kommer først til dem.

Har I fuldstændig glemt, at man også kan korrespondere med Holland, Frankrig og Schweiz. Til det første og sidste land kan man bruge tysk, og man kan ofte bruge engelsk til Frankrig.

Queensland i Australien har sendt ønsker fra 4 pige-spejdere, 11, 13, 14 og 16 år gamle.

Fromse

★ ★ ★

KFUK-spejderne i Danmark afholder i år landslejr ved Eskildstrup. Vi er mange, der håber at få lejlighed til at besøge lejren.

I Norge skal der i år afholdes verdenskonference, og de norske spejdere har travlt med at arrangere alt så godt, som tænkes kan, for gæsterne fra hele verden. Fra Danmark deltager Ingeborg Jessen fra Spejderskolen og Lis Starcke, den internationale commissioner. De nordiske redaktører skal have møde i Danmark i september.

★ ★ ★

Our Chalet fylder i år 20 år, og det vil vi høre nærmere om senere. I den anledning udsender Verdenskontoret på engelsk, tysk og fransk en lille bog.

Inge Lise Laustesen, Ingrid Petersen, Doris Høgfeldt — *I. Kjellerup*.

Lilly Nielsen — *Kjellerup*.

Kirsten Larsen, Else Marie Thruelsen — *Spejderskoletroppen*.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Maj, og skoven er »oh, så smuk«.

Hvermand tænker kun: pluk! pluk! pluk!

Tinka tænker med stille suk

på det ovenfor afskrevne gruk!

Det er et herligt job at være blåmejsefører

Jeg har 20 dejlige blåmejser, alle med humor og livslyst, så det forslår, og jeg oplever blåmejser både civile og fuldt reglementerede næsten hver dag; for de bor omkring mig, i huset, i nabohusene og i nærmeste omegn, ja, en af dem er endog min egen private. Når jeg af og til har været i byen og kommer hjem, kan jeg på vejen møde en husbeboer, som siger: „Der sidder et par „unge damer“ og venter på Dem på trappen.“ Mit hjem står åbent for blåmejsene, og når de har ringet på klokken, og døren bliver åbnet, går de uden at afvente nærmere lige ind, — det er ikke uhøflighed, — det er de vant til, og jeg har selv vænnet dem til det. Jeg oplever selvsagt mange pudsig ting. Da blåmejsene i begyndelsen kom, kendte de ikke min mand, og en dag, da en ret frimodig blåmejse ringede på, lukkede han op, og hun „skred“ med hånden til huen høfligt forbi ham, ud til mig i køkkenet og sagde: „Er det der din mand?“ — — Da vi fik vores herlige hytte på Fasanvej, fik vi „ugerevuen“ fra radioen på besøg, og den udsendelse skulle vi jo helst høre samlet. Jeg inviterede hele sværmen hjem mandag til børnetimen, og hjemmevante tog de gulv, borde, stole og sofa i besiddelse. Man kan ikke tænke sig, hvordan en almindelig „to-værelses“, indrettet til tre mennesker, ser ud med tyve børn. Uheldet ville, at en elskelig, men noget nervøs gammel dame pludselig på selv samme mandag fandt på at „kigge op“, da hun netop kom forbi. Da hun så ind i stuen slog hun hænderne sammen og udbød rædselsslagen: „Du godeste! — hvor har du fået alle de børn fra?“

En dejlig sommerlørday vovede jeg at tage hele flokken på weed-end i vores sommerhus. Efter en dejlig dag fandt vi i seng i køjer og halm, og jeg kan huske, vi havde havregryn i „løs vægt“ over hele huset (et par stykker havde leget forretning med næste dags morgenmåltid). De var trætte, alle — men udholdende, og tro blot ikke, at vi sov kl. 10. — Jeg lod, som om jeg sov, og blåmejsene var virkelig hensynsfulde, de hviskede — men man kan jo ikke just sige, der er stille, når 20 hvisker i munden på hinanden, og pludselig kunne jeg mærke, der foregik noget! Jeg „sov“ jo stadig. „Hyssh! det er mit det store lagen, så jeg skal være spøgelse!“ — „naj!! jeg har også et stort lagen, og det var mig, der fandt på det.“ Nogle tyssede på de ivrige. „Pas nu på, hun ikke vågner — I laver sådan et spektakel“ (og det var sandt nok, man skulle være udrustet med mere end almindeligt sovehjerte, hvis man skulle sove her). De diskuterede lidt frem og tilbage om, hvem der egnede sig bedst til spøgelse. „Ska' vi ta' noget med vand“ (jeg gøs), „naj, det må du ikke“ (medlidenhed eller barmhjertighed), „åh! tror du, hun bli'r gal?“ o. s. v. Jeg mærkede noget blive lagt hen på bordet — der var en, der trådte på en kastanje med bare

ben, — det gjorde vist ondt efter lyden at dømme. — Pludselig rislede det i hjørnet (vi havde en potte med i nodstifælde). Jeg havde faktisk besvær med at ligge så stille og „sovende“ i samme stilling så længe, så jeg måtte vende mig „i sovne“. Blåmejsene fo'r i køjerne for ikke at vække mig, og der var ro et stykke tid — hvor længe ved jeg ikke, for jeg må være faldet i søvn; jeg vågnede pludselig ved stilheden og greb min lygte for at se, hvad lokken var. — Klokken var over 12, og spøgelsene havde ikke været der endnu. Alt var roligt — regelmæssige åndedræt fra alle sider forkyndte sund søvn. På bordet lå spøgelsesnes kapper, og dér lå de endnu næste morgen. De små spøgelse var blevet så trætte af forberedelserne, at de var faldet i søvn. — Jeg har en hund, og aldrig har „Jimmy“ fået så mange kødben, som efter jeg er blevet blåmejsefører — den kender hver eneste blåmejse, og når de kommer, bliver de nøje undersøgt, om de har noget med til ham. Hvis han har været ude, når jeg går, og kommer hjem, og der ingen er hjemme, så løber han over ved spejderhytten for at lede efter mig; således er han kommet til blåmejsemøde et par gange. Blåmejsene har lært ham at „sidde pænt“ med hue og tørklæde på. — En gang var Jimmy med os i skoven — han blev væk fra os. Pludselig så vi en anden blåmejseflokk fare forvildet om mellem hinanden, fordi Jimmy snusede til hver eneste — han kunne jo slet ikke finde kendinge i de blå uniformer — hvor blev han glad, da vi kaldte på ham. — To blåmejser, som skulle følges hjem fra møderne, var en gang blevet ukammerater, og den ene var løbet fra den anden. De havde begge grædt, da de kom hjem, og en af møderne kom og fortalte mig det. Jeg talte med dem, sådan ligesom tilfældigt, og fortalte en historie om en ulykke, der var sket med en lille pige, hvis kammerat var løbet fra. En gang kom så den ene blåmejse og fortalte: „Else! du kan tro, vi var „møguvenner“ i torsdags — men vi fulgtes hele vejen hjem.“ Jeg kan tænke mig, det har været en pinefuld tur. — For hver blåmejse, der rykker op, sørger jeg stort — man skulle i dette tilfælde eje børnenes flygtige sind. Men glæderne hver torsdag og vore søndagsture opvejer det, og jeg fortryder ikke, at jeg som gammel gift kone på snart 31 er blevet blåmejse — for det er jeg nemlig også

i Frederiksberg division.

Else

Gode bøger...

Lige siden jeg første gang læste J. M. Sellegers Elouts bog Klude-Lise, har jeg ikke kunnet glemme det indtryk, jeg fik af Lise. Øgenavnet Klude-Lise har hun fået af kammeraterne i skolen,

fordi hun må gå ud på lossepladsen og „klunse“ efter de ting, som de mangler derhjemme i det lille, fattige hjem. Det er svært for Lise, der gerne vil undgå kammeraternes drillerier, at være så hjælpsom mod dem derhjemme, som hun gerne vil, og hun må overvinde meget i sit følsomme sind. De bedste timer har hun, når hun og faderen får fat i en blyant og et stykke papir eller endnu bedre nogle farver eller kit til at model-

lere med. De fremtryller de fineste malerier og tegninger, og man aner, at Lise bærer i sig et kunstnersind, der kan udvikles til noget stort. Det er da også en kunstnerinde, der har fortalt historien til sine børn om, hvordan hun som barn bare var faders lille „Klude-Lise“. Bogen er udkommet på det Danske forlag, så det er ikke givet, at alle boghandlere har den, men på Børnebiblioteket, vil I kunne finde den på hylden.

*Der blev sidste år etableret en tegnekonkurrence i samtlige nordiske pigespejderblade. Fra vort korps vandt **Ady v. Holck**, København. Blandt alle tegningerne har dommerne udtaget*

Else Prins, Hjelmensgade 24, Aarhus,

som er medlem af KFUK-spejderne i Danmark. Elses tegninger var absolut de bedste, men der var så mange, at det vil være altfor dyrt at publicere dem. Vi ønsker derfor bare Else Prins tillykke. Hendes præmie herfra korpset er et års abonnement på

PIGESPEJDERNE

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Engang under nogle kampe med de indfødte i Afrika var det et forfærdeligt regnvejr. De hvide havde ingen telte og blev helt gennemblødte. Pludselig kom en zulukriger bærende med en såret negerpige. B.-P. gav hende varm suppe og klædte hende i en melsæk, som var det eneste tørre tøj, som var at finde.

Zulu'en, der var pigens onkel, skulle passe på hende om natten; men da B.-P. senere ville se, hvordan det gik, havde onklen taget sækken over sig, og pigens lå og fros. B.-P. skældte zulukrigeren ud med det resultat, at han løb sin vej med sækken. Den stakkels negerpige døde ud på morgenstunden.

Maj måned 1952

Gummisko

Nu har depotet fået den helt rigtige tennissko til lejrbrug, så troppen til sommer kan stille med ensartet fodtøj.

Marineblå: størr. 32-35	7,50	Hvide: størr. 32-35	7,75
størr. 36-39	9,00	størr. 36-39	9,25
størr. 40-41	10,00	størr. 40-41	10,25

Hvid Albin-svarte 0,55, 1,05

Ankelsokker

Hvide, bomuld, nr. 9 og 9½ 2,85

— uldne, nr. 9 og 9½ 4,65

— uldne, nr. 9 og 9½ 4,65

Blå, bomuld, nr. 8 og 9½ 3,15

— uldne, nr. 8½ 4,35

Skopudsergrejer, bestående af

2 borster og brun svarte 2,85

i finere etui 5,50

Nylonstromper, til førere,

reglementerede, meget stærke,

størr. 8½-10 10,50

Har du mon en sweater til de kolige dage i lejren? — Depotet fører en mørkeblå trøje med lynlås, størr. 34-48 26,75, 40,60

Er du den, der i lejren skal vække troppen med en festlig reveille?

Langt messinghorn 70,00 Signalthornsmarcher 1,50

eller underholde ved lejrålet med lidt spil på blokfløjten?

Blokfløjte, fransk celluloid 4,50 Blokfløjte, brun naturtræ 19,00, 14,00

— „Thebina“ 6,50 Blokfløjteskolen 4,80

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøegade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøegade 199, Odense.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383.

Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

Rejse til

England for

halv pris...

Esbjerg - Harwich og retur for pris 120 kr. er ledig for 2 pigespejdere, alder 16-25 år. Afrejse 5. juli, hjemkomst 20. juli. Henvendelse til Virum trop ved

LITTEN MYGIND

Skodsborgvej 18 . Lyngby . Tlf. Frederiksdal 6015

Træffes kl. ca. 18

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 8. maj

40607